

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **S. A.**, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č. j. MV-138636-14/SO-2017, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2021, č. j. 5 A 200/2018 - 65,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2021, č. j. 5 A 200/2018 - 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-17870-25/TP-2015, zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; ve znění účinném do 17. 12. 2015), žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podanou ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně při posuzování žádosti dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro podání žádosti stanovené v § 67 odst. 1 až 3 tohoto zákona. Neshledal přitom důvody hodné zvláštního zřetele, na základě kterých by mělo být prominuto nesplnění podmínek uvedených v § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců.

Dle názoru správního orgánu I. stupně nebylo možné na případ žalobkyně aplikovat ani zákonnou výjimku uvedenou v § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Žalovaná v něm shrnula, že není možné zároveň prominout splnění podmínek stanovených v § 67 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců; nelze tudíž současně uplatňovat výjimky stanovené v § 67 odst. 4 a 7 téhož zákona. Nad rámec výše uvedeného nicméně žalovaná důvody uvedené žalobkyní posoudila, avšak dospěla k závěru, že se nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele, kvůli nimž by jí mělo být prominuto splnění podmínek uvedených v § 67 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců.

[3] Vydání napadeného rozhodnutí předcházelo rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2018, č. j. MV-138636-4/SO-2017, kterým potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí. Toto rozhodnutí k první žalobě podané žalobkyní zrušil Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) pro nepřezkoumatelnost rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 14 A 53/2018 - 50, a žalovanou zavázal, aby se zabývala skutečnostmi tvrzenými žalobkyní, v nichž spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2017 následně bránila žalobou podanou k městskému soudu. Soud toto rozhodnutí zrušil, neboť jej shledal „částečně nepřezkoumatelným“ pro nedostatek důvodů. Městský soud se neztotožnil s názorem žalované, že § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nelze použít v případech, kdy žadatel není cizincem ve smyslu § 67 odst. 2 téhož zákona. Takovýto výklad § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je dle městského soudu v rozporu s jeho zněním. Předmětné ustanovení totiž neváže prominutí splnění podmínek uvedených v § 67 odst. 1 tohoto zákona na další podmínky vztahující se na osobu žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.

[5] Městský soud nicméně uznal, že se správní orgány naplněním důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců fakticky zabývaly. Proto dále hodnotil, zda posouzení těchto důvodů proběhlo v dostatečném rozsahu. Dospěl k závěru, že hodnocení tvrzeného důvodu hodného zvláštního zřetele, který měl spočívat ve vzniku psychické újmy nezletilým dětem žalobkyně, bylo správními orgány provedeno nedostatečně. V této věci je totiž zřejmé, že pokud bude žalobkyně nucena opustit území České republiky, budou tak muset učinit i její tři děti. Tato skutečnost byla dle městského soudu zásadní otázkou pro zodpovězení, zda nezletilým dětem žalobkyně hrozí psychická újma, která může být důvodem hodným zvláštního zřetele, jenž vede k prominutí nesplnění podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Bylo proto dle městského soudu namístě, aby správní orgány zhodnotily, zda bude žalobkyně moci kromě trvalého pobytu získat na území České republiky i nižší pobytové oprávnění, nebo bude muset skutečně území opustit.

[6] Žalovaná byla tak podle městského soudu povinna uvést, jaká konkrétní pobytová oprávnění měla žalobkyně možnost na území České republiky získat. Žalované vytkl, že pouze v obecné rovině konstatovala možnost si zařídit pobytové oprávnění odlišné od trvalého pobytu. Úvaha žalované měla být podle městského soudu správně provedena v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. s minimalizací zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich dětí.

Městský soud v této souvislosti žalované dále vytkl, že správní orgány nesprávně zhodnotily psychologická vyšetření jejich dvou dětí a závěry těchto psychologických vyšetření při svém rozhodování zcela pominuly.

[7] Soud závěrem dodal, že pokud by žalobkyně splňovala podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla by cizincem dle § 67 odst. 3 písm. a) téhož zákona, neboť je matkou osoby mladší 18 let ve smyslu § 67 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Bylo proto, vzhledem k důvodům hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, namístě se zabývat všemi relevantními okolnostmi pro prominutí této podmínky. Žádost žalobkyně měla být dle městského soudu posuzována v souvislosti s žádostí jejích nezletilých dětí, které rovněž žádaly o vydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k výše uvedenému městský soud zavázal žalovanou, aby v dalším řízení posoudila, jaké jiné pobytové oprávnění může žalobkyně v České republice získat. Pokud by byla žalobkyně nucena se svými dětmi území České republiky opustit, bylo povinností žalované, aby posoudila, zda psychická újma hrozící dětem žalobkyně je důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla výrok I. rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka má za to, že napadené rozhodnutí vydala v souladu s právním názorem uvedeným v rozsudku městského soudu č. j. 14 A 53/2018 - 50, kterým bylo zrušeno její původní rozhodnutí ze dne 17. 1. 2018, č. j. MV-138636-4/SO-2017. Je přesvědčena, že se otázkou, zda hrozí dětem žalobkyně z důvodu vycestování z území České republiky psychická újma, zabývala dostatečně. Ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobkyně může se svými dětmi na území nadále pobývat na základě nižšího pobytového oprávnění, kterým v té době bylo vízum za účelem strpění pobytu, a rodinnou situaci tak neshledala za natolik závažnou, aby odůvodnila vydání povolení k trvalému pobytu. Tyto okolnosti jsou z rozhodnutí žalované podle jejího názoru zcela zřetelné. Stěžovatelka následně ve své kasační stížnosti uvedla, že si žalobkyně může požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Rovněž poukázala na to, že § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje, aby bylo upuštěno od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu.

[10] Ohledně možnosti současného posouzení výjimek uvedených v § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců uvedla, že se městský soud s právním názorem stěžovatelky neztotožnil, aniž by svůj vlastní právní názor přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Nadále trvá na tom, že nelze zároveň aplikovat § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců a posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele provedla pouze nad rámec svých povinností. V této souvislosti odkázala na rozsudek městského soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 11 A 60/2015 - 31, z něhož vyplývá, že výjimku uvedenou v § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat teprve tehdy, kdy cizinec splňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 1 téhož zákona. Stěžovatelka má dále za to, že pokud by bylo možné odpustit veškeré podmínky stanovené pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu,

postrádala by příslušná právní úprava smysl. V této souvislosti odkázala na § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje žádost o vydání trvalého pobytu z důvodu hodných zvláštního zřetele.

[11] Stěžovatelka na závěr nesouhlasí s názorem městského soudu, že by žalobkyně mohla být osobou uvedenou v § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť její žádost měla být posuzována společně s žádostmi jejích dětí. Má za to, že jejich žádosti posuzovala ve vzájemné souvislosti, přičemž dospěla k závěru, že ani děti žalobkyně nesplnily podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně tudíž nemohla být cizincem uvedeným v § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[12] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v mezích uplatněných důvodů; vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, přitom neshledal (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud vyjádří k námitce stěžovatelky, že postupovala v souladu se závazným právním názorem uvedeným v rozsudku městského soudu č. j. 14 A 53/2018 - 50, na základě něhož byla povinna se zabývat skutečnostmi tvrzenými žalobkyní, v nichž spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele. Ačkoliv stěžovatelka ohledně možnosti souběžné aplikace § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců oponovala názoru městského soudu, fakticky důvody hodné zvláštního zřetele uváděné žalobkyní v napadeném rozhodnutí stěžovatelky posoudila. K nedodržení závazného právního názoru městského soudu tak nedošlo. Na posouzení zákonnosti napadeného rozsudku však tento závěr, jak bude vysvětleno níže, nemá žádný vliv.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[17] K posouzení této otázky již existuje bohatá judikatura. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, dospěl k závěru, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, popř. jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Nejvyšší správní soud označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů taktéž takové

rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[18] V projednávané věci je z napadeného rozsudku zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil a jak vypořádal jednotlivé žalobní námitky. Napadený rozsudek je srozumitelně odůvodněn a předkládá ucelený soubor argumentů. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19), přičemž městský soud této povinnosti v nyní posuzované věci dostál. Kasačnímu soudu jsou nosné důvody, na nichž napadený rozsudek stojí, zřejmé. Městský soud se zabýval všemi podstatnými dílčími otázkami nyní projednávané věci a při jejich zodpovězení se opřel o skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu. Závěry, které z něj dovozuje, jsou srozumitelné, otázka jejich správnosti je již věcí meritorního posouzení.

[19] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítala, že městský soud nedostatečně zdůvodnil možnost současného posouzení výjimek uvedených v § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců. Městský soud, byť stručně, dostatečně uvedl, že výklad § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců provedený žalovanou je v rozporu s jeho zněním a že předmětné ustanovení neváže prominutí splnění podmínek uvedených v § 67 odst. 1 tohoto zákona na další podmínky vztahující se k osobě žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu. Takovéto odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud v celkovém kontextu rozhodnutí za dostatečné. Napadený rozsudek tudíž není nepřezkoumatelný a Nejvyšší správní soud tak může přejít k vypořádání námitek věcného charakteru.

[20] Podle § 67 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, platí následující:

> *(1) Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.*
>
> *(2) Povolení k trvalému pobytu se vydá, je-li žadatelem cizinec, který*
>
> *a) je mladší 18 let,*

b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo

c) je osamělý a starší 65 let.

(3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,

a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),

b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo

c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

(4) Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

(5) Žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

(6) Povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.

(7) Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

(8) Splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.

[21] Příslušné ustanovení slouží cizincům pobývajícím na území v rámci přechodného pobytu po pravomocném skončení jejich řízení o mezinárodní ochraně. V jejich případě je stanovena mírnější podmínka nepřetržitého pobytu na území oproti § 68 zákona o pobytu cizinců, a to v délce 4 let, do které se navíc započítává i doba vedení řízení o mezinárodní ochraně, které pro cizince skončilo neúspěšně a bylo vedeno alespoň po dobu dvou let. Tyto dvě podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být splněny kumulativně. Mezi účastníky přitom není sporné, že žalobkyně všechny podmínky stanovené v § 67 odst. 1 nesplňuje. Další podmínkou nutnou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je existence důvodu hodného zvláštního zřetele pro to, aby bylo povolení k trvalému pobytu vydáno. Může jít buď o důvody, se kterými zákon výslovně počítá (odst. 2 a 3), nebo jiné důvody hodné zvláštního zřetele (odst. 4), ve druhém případě ovšem za současného splnění podmínek stanovených v odst. 1.

[22] Stěžovatelka trvá na tom, že nelze zároveň aplikovat § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců. Městský soud dospěl k opačnému závěru, tedy že § 67 odst. 7 neváže prominutí splnění podmínek uvedených v § 67 odst. 1 na další podmínky vztahující se k osobě žadatele. Nejvyšší správní soud musí předně poznamenat, že se proti tomuto

právnímu názoru měla stěžovatelka správně bránit již v reakci na rozsudek městského soudu č. j. 14 A 53/2018 - 50, kde byl tento právní závěr vysloven městským soudem v této věci poprvé. Stěžovatelka se ke svému nesouhlasu odhodlala až v reakci na v pořadí druhý rozsudek městského soudu v této věci.

[23] Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že se touto otázkou zabýval již ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 107/2019 - 31. Dospěl přitom k závěru, že *„[l]ze přijmout tvrzení stěžovatelky, že úmyslem zákonodárce nebylo umožnit cizincům získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců pouze splněním podmínky existence důvodů hodných zvláštního zřetele (tedy současně z důvodů hodných zvláštního zřetele prominout podmínky dle § 67 odst. 1 na základě § 67 odst. 7, i podmínku ‚oprávněné osoby' dle ustanovení § 67 odst. 4).“* Od tohoto závěru nemá kasační soud důvod se odchýlit ani v nyní posuzované věci. Je logické, že pokud cizinec nesplňuje ani jednu z podmínek uvedených v § 67 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, tj. ani jeden z esenciálních znaků takového druhu trvalého pobytu, nemůže se již jednat o trvalý pobyt podle § 67 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by se jednalo o žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podanou v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, na který stěžovatelka zcela správně ve své kasační stížnosti odkázala. Z povahy věci je ale zřejmé, že takový druh trvalého pobytu může být cizinci přiznán pouze v nejzávažnějších případech, kdy jiné řešení není možné.

[24] Nejvyšší správní soud tak, co se týče námitky ohledně nemožnosti souběžné aplikace § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců, musí dát za pravdu stěžovatelce. To ale ještě neznamená, že by kvůli tomu bylo namístě bez dalšího napadený rozsudek městského soudu zrušit pro nezákonnost. Městský soud totiž v napadeném rozsudku vyslovil závěr, že žalobkyně by byla v případě prominutí podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizincem dle § 67 odst. 3 písm. a) téhož zákona, neboť je matkou osoby mladší 18 let ve smyslu § 67 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nebylo by potřeba aplikovat § 67 odst. 4 téhož zákona a bylo by namístě pouze posoudit možnost prominutí podmínky v souladu s § 67 odst. 7 téhož zákona. S touto tezí městského soudu nicméně stěžovatelka nesouhlasí, neboť ani dětem žalobkyně nebylo vydáno povolení k trvalému pobytu, a žalobkyně tudíž nemohla být cizinkou ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) téhož zákona.

[25] Obdobnou situací se kasační soud taktéž zabýval v již výše zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 107/2019 - 31, v němž uvedl: *„Žalobkyně a její děti však nehodlaly získat povolení k trvalému pobytu pouze na základě důvodu hodných zvláštního zřetele bez splnění podmínky oprávněných osob. Děti žalobkyně a) jsou cizinci mladší 18 let a proto se jedná o oprávněné osoby ve smyslu § 67 odst. 2 písm. a), ke stejnému závěru dospěla i žalovaná v napadených rozhodnutích. Je zřejmé, že žalobkyně a) odvozovala své postavení oprávněné osoby dle § 67 odst. 3 od postavení svých dětí. Podle § 67 odst. 6 povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3, pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2. Vzhledem k lhůtám pro podání žádosti (§ 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců) nelze od rodičů vyžadovat, aby nejprve vyčkali, jak dopadne žádost o trvalý pobyt jejich dětí a teprve poté podávali vlastní žádost o trvalý pobyt. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v tom, že splnění podmínky § 67 odst. 3 nebylo možné posuzovat izolovaně od žádostí dětí žalobkyně a), neboť pokud by žalovaná nejprve rozhodla kladně o žádostech dětí*

žalobkyně a), tato by se stala osobou ve smyslu § 67 odst. 3“. Je tedy zřejmé, že žádostí cizince (rodiče) se nelze zabývat izolovaně od souběžně posuzovaných žádostí jeho dětí, nýbrž je třeba všechny žádosti posuzovat společně. Pokud by totiž bylo žádostem dětí cizince vyhověno, je namístě na takového cizince nahlížet ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[26] Výše uvedený závěr stěžovatelka v zásadě nepopírá. Naopak je přesvědčena, že žádosti žalobkyně a jejích dětí posoudila ve vzájemné souvislosti. Jelikož však nebylo žádostem dětí vyhověno, nemohlo být vyhověno ani samotné žalobkyni.

[27] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2022, č. j. 2 Azs 225/2021 - 29, a ze dne 2. 6. 2022, č. j. 2 Azs 226/2021 - 32), že žalovaná zamítla odvolání dětí žalobkyně (nezl. R. K. a nezl. M. K.) ve stejný den (tj. 5. 9. 2018), jako odvolání žalobkyně. Z toho vyplývá, že žádost žalobkyně nebyla žalovanou posuzována izolovaně a její žádost rozhodla teprve v okamžiku, kdy přistoupila k zamítnutí odvolání (a ve výsledku k zamítnutí žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu) jejich dětí. Žalovaná tak měla v době vydání napadeného rozhodnutí za to, že žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 68 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[28] Je sice pravdou, že městský soud z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušil rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č. j. MV 139010-15/SO-2017 a č. j. MV-139060-14/SO-2017, a věci vrátil žalované k dalšímu řízení. To ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud již výše citovanými rozsudky č. j. 2 Azs 225/2021 - 29 a č. j. 2 Azs 226/2021 - 32. Kasační soud však zároveň zdůrazňuje, že správní soud je v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu. V době vydání napadeného rozhodnutí žalované nebylo možné děti žalobkyně považovat za osoby oprávněné ve smyslu § 67 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tudíž ani žalobkyně nemohla být osobou oprávněnou podle § 67 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Stěžovatelka proto postupovala správně, pokud odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně totiž nemohla být považována za cizince ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců a souběžné uplatnění výjimek podle § 67 odst. 4 a 7 téhož zákona nebylo možné. Správní orgány tak správně dospěly k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro podání žádosti ve smyslu § 67 zákona o pobytu cizinců. Nesprávné posouzení této právní otázky ze strany městského soudu zakládá nezákonnost jeho rozhodnutí a je důvodem pro jeho zrušení.

[29] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v této souvislosti taktéž upozornit na právní účinky rozsudků správních soudů ve věcech dětí žalobkyně. Ačkoliv bylo jejich žalobám vyhověno, resp. kasační stížnosti stěžovatelky byly v těchto věcech zamítnuty, stalo se tak kvůli nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. S konečnou platností nebylo dětem prominuto splnění podmínky stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a do té doby tak na ně nemůže být nahlíženo jako na cizince podle § 67 odst. 2 písm. a) téhož zákona; to mimochodem ani správní soudy netvrdily. Ani po zohlednění těchto rozsudků tak nelze uzavřít, že by žalobkyně byla cizincem ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[30] Na závěr Nejvyšší správní soud posoudil i poslední námitku stěžovatelky, která se týkala otázky, zda ve svém rozhodnutí dostatečně zhodnotila psychickou újmu hrozící dětem žalobkyně v případě jejich vycestování z území České republiky. S ohledem na výše uvedené kasační soud uvádí, že posouzení důvodů hodných zvláštního zřetele bylo žalovanou provedeno nad rámec jejích zákonných povinností, neboť žalobkyně nebyla cizinkou ve smyslu § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců a souběžná aplikace § 67 odst. 4 a 7 téhož zákona není možná. Vypořádání této námitky tak již nemůže ovlivnit konečné rozhodnutí soudu, a za této situace tak Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětné se touto námitkou dále zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Kasační stížnost je důvodná, Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu v souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení na základě § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. V dalším řízení je tak městský soud povinen vycházet z toho, že žalobkyně není cizincem podle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců a rovněž že není možná souběžná aplikace § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců.

[32] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu